

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 438/2018-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Marina Mrčele, doc. kao predsjednika vijeća te Ratka Ščekića i Perice Rosandića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ive Lovrin kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog D. S., zbog kaznenog djela iz članka 271. stavak 2. u vezi s člankom 263. stavak 2. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 110/97., 27/98. - ispravak, 50/00. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 105/04., 84/05. - ispravak i 71/06. - dalje: KZ/97.), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zadru od 27. travnja 2018. broj K-13/2016., u sjednici održanoj 21. listopada 2020., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice glavnog državnog odvjetnika Z. F., optuženog D. S. i njegovog branitelja, odvjetnika Č. P.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijskog suda u Zadru na temelju članka 453. točka 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 52/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.), oslobođen je optužbe optuženi D. S. da bi počinio kazneno djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine, teško kazneno djelo protiv opće sigurnosti iz članka 271. stavak 2. u vezi s člankom 263. stavak 2. KZ/97.

Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08. odlučeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv navedene je presude žalbu te dvije dopune žalbe podnio državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Žalitelj je predložio da Vrhovni sud Republike Hrvatske ukinе pobijanu presudu te vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženik po branitelju, odvjetniku Č. P., s prijedlogom da se žalba odbije i potvrdi presuda prvostupanskog suda.

Spis je u skladu s člankom 474. stavkom 1. ZKP/08. dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

Na sjednici je zamjenica glavnog državnog odvjetnika izložila navode žalbe. Odustala je od žalbene osnove bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 2. ZKP/08., a ostala je kod žalbenog prijedloga. Branitelj optuženika je izložio navode iz odgovora na žalbu kojima se pridružio i optuženi D. S.

Žalba nije osnovana.

Državni odvjetnik smatra da je prvostupanski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. jer pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, jer postoje proturječnosti u njenom obrazloženju te zato što sadržaj iskaza vještaka, svjedoka i sadržaj dokumentacije kako se iznosi u presudi u bitnome ne odgovara izvedenim dokazima.

Žalitelj tvrdi da nema razloga o odlučnim činjenicama jer prvostupanski sud nije odlučio o dijelu dokaza koji su bili predloženi tijekom rasprave i da je sud neke dokaze odbio na raspravi, ali se u presudi uopće ne spominje da su bili predloženi. Žalitelj u žalbi opsežno popisuje dokazne prijedloge čije je izvođenje predlagao podnescima tijekom postupka, a za koje tvrdi da sud o njima uopće nije odlučio. Uspoređujući ove žalbene navode s prijedlozima žalitelja tijekom postupka te s dokazima koje je izveo sud razvidno je sljedeće.

Iz pobijane presude i zapisnika s rasprave razvidno je da je većina dokaznih prijedloga žalitelja u odnosu na koje tvrdi da o njima sud nije odlučio ili izvedena ili odbijena. O manjem broju dokaznih prijedloga navedenih u žalbi nije odlučeno.

Pojedine dokaze žalitelj u podnescima i u žalbi označava na određeni način i tvrdi da nisu izvedeni. Prvostupanski je sud te dokaze izveo, ali ih je označio drukčije nego žalitelj. Zato žalbeni navodi u tom dijelu nisu osnovani.

Naime, prvostupanski je sud izveo i ove dokaze: čitanje izvješća, rješenja i zahtjeva za civilnu službu, pregled obrasca PZC, pregled „pasporta“ za helikopter, pregled knjižice održavanja helikoptera, zapisnik o vještačenju helikoptera H-202. Prema tome žalitelj nije u pravu da ti dokazi nisu izvedeni.

Žalitelj na dva mjesta navodi da nije izveden dokaz čitanjem dokumentacije H. k. z. p. (listovi 1216-1219 spisa). No, prvostupanski je sud taj dokaz izveo označavajući ga kao prijepis tonskog zapisa od 30. kolovoza 2007. Dakle, navodi žalbe niti u tom dijelu nisu osnovani.

Nadalje, žalitelj navodi da nije odlučeno o dokaznom prijedlogu da se izvede dokaz „pregledom dokumentacije HRZ i PZO (list 3025-3072)“. No prvostupanski sud taj isti dokaz naziva „operativni dnevnik HRZ i PZO“ te ga izvodi tijekom rasprave.

Isto tako, žalitelj tvrdi da nije pročitana „dokumentacija uprave ...“ (listovi 295-314 spisa) koja je u spisu i presudi označena kao „Dnevnik protokola informacija ureda ..., Županijskog centra ... Š.“. Taj je dokaz također izveden pa nije osnovan žalbeni navod koji tvrdi suprotno.

Na listu 436 spisa razvidno je da „zahtjev za korištenje“ predstavlja „zahtjev za korištenje broj 36/2007“ i taj dokaz je također izveden. Na sličan način neodređeno su navedeni i prijedlozi za „čitanje dopisa i zapovijedi“ za koje se (prema listovima 3158-3160 spisa) može utvrditi da predstavljaju zapovijed J. S., OVP D., zapovjedništva oružanih snaga Republike Hrvatske od 30. kolovoza 2007., te „čitanje dokumentacije telefonskih operatera s lista 1933-1938“ koje je prvostupanjski sud izveo i označio kao „dopisi teleoperatera“. Prema tome i u tim dijelovima žalba pogrešno zaključuje da dokazi nisu izvedeni.

Nadalje, iz presude je razvidno da je odbijen dio dokaznih prijedloga za koje se u žalbi tvrdi da o njima nije odlučeno. Riječ je o dokaznom prijedlogu da se pročita analitički prikaz akcije spašavanja ozlijeđenih vatrogasaca s otoka K. na dan ... 2007., Izvješće interdisciplinarne ekspertne radne skupine za razjašnjenje okolnosti požara i stradavanja na otoku K. ... 2007., analiza požara sačinjena po vatrogasnoj zajednici Županije iz ... 2007. i zaključak udruge profesionalnih vatrogasaca kao i zapisnik vatrogasne zajednice. Također su odbijeni dokazni prijedlozi da se pročitaju nalazi i mišljenja vještaka Centra za kriminalistička vještačenja (koje sud naziva Izvješćima) te u svojstvu vještaka saslušaju osobe koje su izradile taj nalaz i mišljenje.

Prvostupanjski sud doista, kako to tvrdi žalitelj, nije odlučio o dokaznom prijedlogu optužbe da se pročita cijeli spis i sva dokumentacija priložena spisu, niti o sljedećim dokaznim prijedlozima koje je žalitelj specificirao na sljedeći način: čitanje zahtjeva za vještačenje (listovi 409-412), čitanje zahtjeva za vještačenje (listovi 1212-1213), čitanje zahtjeva za vještačenje (listovi 1551-1552), čitanje izvješća Kliničke bolnice S. (listovi 315-3160), čitanje pismena (listovi 3129), čitanje zapisnika o vještačenju (listovi 3166-3283), čitanje naloga (listovi 3667 i 3668), dokument-izvješće pod nazivom „Osobna zaštitna oprema vatrogasaca vezano za k. požar i stradavanje vatrogasaca ... 2007.), Rješenje Ustavnog suda RH broj U-I-793/2002 od 25. siječnja 2006. (listovi 5578-5584), Dopunsko vještačenje - transkripti iz svibnja 2013. (listovi 5606-5698), „Dopunsko vještačenje - Transkripti komunikacije zračne luke Z. - kontrola leta sa raznim zrakoplovima od 16. svibnja 2013. (listovi 5704-5724), „dopunskom vještačenje - transkript komunikacije uprave ... - Područni centar ... Š. i područni Centar ... Z. od 30. 08 .2007. (listovi 5745-5724), dopis UPVH pod nazivom „Predmet: prezentacija za dobrovoljni mirovinski fond (list 5585-5588), dokument pod nazivom Dopis UPVH pod nazivom: Seminar da se ne ponovi - K.“ (listovi 5887 i 5888), odluka JVP Grada Š. broj 73/06. od 13. travnja 2006 (listovi 5919), odluka JVP Grada Š. broj 065/06 od 3. travnja 2006. (L 5920) Zapisnik tehnička specifikacija-zaštitno interventno odijelo za vatrogasce (listovi 5921), zapisnik o otvaranju ponuda i odabiru najpovoljnije ponude za nabavu vatrogasnog odijela NOMESA JVP Grada Š. broj 73/06 od 13. 4. 2006. (listovi 5922), Ponuda broj 190/06. poduzeća M. d.o.o. Z. od 4.4.2006. za zapisnikom o prvom ispitivanju Učilišta ... od 3.5.2004 (listovi 5930-5931), fotografije vatrogasnog odijela B. i etikete (listovi 5930-5931), zapisnik o inspekcijskom nadzoru od 27. 4. 2006. (listovi 5932-5934).

Navedeni dokazni prijedlozi nisu obrazloženi, odnosno nije pobliže navedeno na koje okolnosti je predloženo njihovo izvođenje, niti se može zaključiti da je riječ o dokaznim prijedlozima koji bi bili upravljani na utvrđivanje neke odlučne činjenice. S obzirom na to, okolnost da prvostupanjski sud nije odlučio o neobrazloženim dokaznim prijedlozima koji očito nisu važni, nije utjecala na pravilnost presude odnosno ne predstavlja bitnu povredu iz članka 468. stavak 3. ZKP/08.

Nije osnovan ni žalbeni navod da je riječ o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka zbog toga što je sud na raspravi odbio pojedine dokazne prijedloge za koje se u presudi ne spominje da su bili predloženi. Naime, sud je na raspravi odbio dokazne prijedloge da se provede suočenje optuženika i svjedoka T. V., optuženika i svjedoka Z. B., provođenje novog vještačenja po sudskomedicinskom vještaku na okolnosti razlika u iskazu vještaka Z. i M., novo vještačenje na okolnosti puta kretanja 13 vatrogasaca, zbog oprečnih kazivanja vještaka M. i T. Č. Razloge za odbijanje ovih dokaznih prijedloga prvostupanjski je sud dao na samoj raspravi, ocjenjujući da je riječ o dokazima kojima se ne bi mogle utvrditi odlučne činjenice. Zato neobrazlaganje odbijanja tih prijedloga u pobijanoj presudi nije utjecalo, niti je moglo utjecati na pravilnost presude te stoga niti u tom dijelu nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. Ovaj žalbeni prigovor razmotren je i u odnosu na žalbenu osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. O tome više riječi u dijelu u kojem se razmatra ta žalbena osnova.

U pogledu prijedloga da se pročita izvješće OVT OSRH PP NOS HRZ i PZO D. Z. klasa: 214-01/07-01/06 ur.br. 3458-PPNOS-07-1077, treba navesti da iz zapisnika s rasprave od 24. studenog 2016. proizlazi da nije bilo predloženo izvođenje ovog dokaza nego je sud odbio predočiti svjedoku ovaj dokument, s obzirom na činjenicu da isti ne predstavlja dokaz u kaznenom postupku. Prema tome, niti taj žalbeni navod nije osnovan jer ne utječe na pravilnost prvostupanjske presude.

Neosnovani su i žalbeni navodi u pogledu navodne proturječnosti u obrazloženju presude koji se odnose na činjenicu da su vještaci Centra za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja I. V. ispitani u svojstvu svjedoka, a ne vještaka. Naime, osobe iz navedenog Centra sačinile su dokument na temelju ovlasti iz Zakona o kaznenom postupku koji je tada bio na snazi (članak 184. Zakona o kaznenom postupku - „Narodne novine“ broj 110/97. - ispravak 27/98., 58/99., 112/99., 58/02. - ispravak 143/02., 115/06. - dalje: ZKP/97.). Ta je odredba omogućavala redarstvenim vlastima odrediti potrebna vještačenja ako postoji opasnost od odgode (hitna istražna radnja) i bez naloga istražnog suca. U postupku koji je slijedio te osobe nisu bile određene za vještake pisanim nalogom tijela koje vodi postupak (državni odvjetnik, sudac istrage). Zato ih prvostupanjski sud nije niti trebao ispitati kao vještake. Istovremeno, nema nikakve zapreke da te osobe budu ispitane kao svjedoci. Naime, činjenica da osobe koje su izradile određenu dokumentaciju nisu vještaci u konkretnom sudskom postupku, ne znači da se te osobe ne mogu ispitati u svojstvu svjedoka o određenim okolnostima u vezi kaznenog djela. Postoje razlike u ispitivanju svjedoka i vještaka. Primjerice, vještake se pita za mišljenje, a svjedoke ne. Prvostupanjski je sud vodio računa o tomu pa ne postoji nikakva proturječnost na koju se žalitelj neosnovano poziva.

U pogledu žaliteljevih tvrdnji da sud nije bio dosljedan u postupanju jer je izveo brojne druge dokaze za čije pribavljanje također nije postojao nalog suca istrage, treba navesti da dokazi koje navodi žalitelj (opis vremenske prognoze, transkripti tonskih zapisa, vanjski

pregled i obdukcija) ne predstavljaju nalaze i mišljenja vještaka. Stoga odluka suda da izvede ove dokaze nije u proturječju s odlukom da osobe koje nisu imale nalog istražnog suca za izradu nalaza i mišljenja vještaka ispita u svojstvu svjedoka, a njihove nalaze i mišljenja smatra izvješćima koja nisu dokaz u postupku.

Žalitelj ističe da sadržaj brojnih dokaza kako je on naveden u prvostupanjskoj presudi ne odgovara sadržaju izvedenih dokaza tijekom rasprave. Drugim riječima žalitelj tvrdi da u dokazu koji je izveden stoji drukčije nego što je on prenesen u obrazloženju presude. Žalitelj navodi kao primjere iskaze vještaka D. Z., S. K. i I. O., svjedoka Z. B. i F. L. te sadržaj dokumentacije (nalaz i mišljenje vještaka W. A.).

No, takva proturječja ne postoje. To je razvidno kada se uspoređuje sadržaj zapisnika s rasprave na kojima su dani iskazi svjedoka i vještaka za koje se u žalbi tvrdi da su pogrešno izneseni u presudi sa sadržajem tih iskaza kako su navedeni u presudi. Nije riječ o tomu da su dokazi pogrešno preneseni nego o tomu da se žalitelj ne slaže s ocjenom vjerodostojnosti sadržaja dokaza. Pritom žalitelj koristi samo dijelove dokaza, a zanemaruje druge dijelove ili cjelinu dokaza.

Primjerice, žalitelj ističe da je sud pogrešno tumačio iskaz svjedoka F. L. o kretanju gasitelja, prilagođavajući ga stajalištu suda o tome što se dogodilo na mjestu stradanja. Pritom žalitelj navodi samo dio rečenice iz presude, zanemarujući drugi dio rečenice iz kojeg jasno proizlazi da zaključak suda o načinu kretanja gasitelja odgovara iskazu F. L. Na sličan način žalitelj citira i ujedno tumači dio iskaza svjedoka Z. B. dan tijekom istrage o angažmanu Državnih intervencijskih postrojbi, a zanemaruje dio iskaza dan na raspravi u ponovljenom postupku u kojem je ovaj svjedok iznio određena objašnjenja, odgovarajući na pitanja predsjednika vijeća. Treba naglasiti da je u presudu unesen sadržaj oba iskaza.

Međutim, način na koji je prvostupanjski sud ocijenio dokaze i pravilnost zaključaka koje je izveo iz tih dokaza može se razmatrati u okviru pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.

Treba također reći da žalitelj kao proturječnosti, „dijametralno suprotne“ i „neistinite iskaze“ navodi manje razlike u iskazima svjedoka i obrani optuženika, primjerice točan sat i minutu kada su obavili određeni telefonski poziv ili izraz koji su upotrijebili u nekoj komunikaciji, zanemarujući pri tome činjenicu da je od događaja o kojima svjedoče protekao niz godina, te da nije životno i realno da se osobe koje iskazuju do najsitnijih detalja prisjećaju kako samih događaja, tako i svojih ranijih iskaza. Riječ je o manjim i s obzirom na protek vremena logičnim odstupanjima koja ne utječu na vjerodostojnost iskaza svjedoka.

Proturječnosti nema niti u dijelu obrazloženja u kojem sud obrazlaže odbijanje dokaznih prijedloga optužbe. Ove je dokaze sud odbio kao nevažne na temelju članka 421. stavak 1. točka 2. ZKP/08. jer su se provedenim dokazima utvrdile sve činjenice važne za odlučivanje, a dokazi koje je odbio nisu važni za odlučivanje. Pritom prvostupanjski sud napominje da postupak traje više od deset godina, zbog čega provođenje nevažnih dokaza ni s te strane ne bi bilo ni svrhovito ni ekonomično. Kraj jasno navedenog obrazloženja da su dokazi odbijeni kao nevažni, neosnovan je žalbeni navod o tome da postoji proturječje o tome

jesu li dokazi odbijeni kao nevažni ili kao odugovlačeći. Uostalom, odbijanje dokaznih prijedloga može biti istovremeno po više osnova pa je i zato ovaj žalbeni navod neosnovan.

Osporavajući činjenično stanje kakvo je utvrdio prvostupanjski sud, žalitelj iznosi čitav niz prigovora u pogledu načina na koji je sud tumačio i ocijenio izvedene dokaze, smatrajući da je činjenično stanje bitno različito od onoga koje je utvrdio prvostupanjski sud.

Međutim, prvostupanjski je sud brižljivo i savjesno ocijenio sve provedene dokaze te potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje. Činjenični i pravni zaključci prvostupanjskog suda zasnovani su na velikom broju pravilno raščlanjenih i ocijenjenih izvedenih dokaza. Prvostupanjski je sud temeljito utvrdio i raščlanio ne samo činjenice koje ulaze u okvir optužnice nego i one koje daju širu sliku okolnosti koje su dovele do tragičnog stradavanja vatrogasaca nastojeći razjasniti okolnosti koje su dovele do tragedije.

U pogledu odlučnih činjenica koje se odnose na odgovornost optuženika za pozivanje vatrogasaca, žalitelj smatra da je u prvostupanjskoj presudi pogrešno utvrđeno da optuženik nije bio nadležan za pozivanje članova dobrovoljnih vatrogasnih društava toga dana nego da je takvo pozivanje bilo u isključivoj nadležnosti zapovjednika DVD-ova. Žalitelj navodi da je vatrogastvo ustrojeno hijerarhijski te da „uvijek zapovijeda vatrogasac višeg čina“, a da je optuženik kao zapovjednik Vatrogasne zajednice županije bio nadređen svim vatrogascima koji su kritičnog dana bili okupljeni na helidromu vojarne B. k.

Ovakve tvrdnje žalitelja nemaju uporište u Zakonu o vatrogastvu („Narodne novine“ broj 106/99., 117/01., 36/02. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 96/03. i 174/04.) koji je tada bio na snazi. Taj zakon definira odgovornost i ovlasti zapovjednika svakog pojedinog ranga. Sve to je prvostupanjski sud precizno utvrdio u odnosu na vatrogasne zapovjednike koji su sudjelovali, odnosno bili dužni sudjelovati u ovoj vatrogasnoj intervenciji. Ta su utvrđenja utemeljena na odgovarajućim odredbama Zakona o vatrogastvu. Raščlamba prvostupanjskog suda je detaljna, pravilna i potpuna pa se žalitelj upućuje na razloge pobijane presude, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja. Ipak, treba navesti sljedeće.

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da okrivljeni D. S. nije odgovoran za postupanja ili propuste osoba koje su trebale djelovati na temelju svojih ovlasti prema Zakonu o vatrogastvu i drugim propisima.

Naime, kako je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud i za to dao valjane razloge koje prihvaća i ovaj sud, optuženik nije poimence pozvao gasitelje iz DVD-ova niti iz dežurne smjene JVP Š. i zapovjedio im odlazak na otok K. Gasitelje iz DVD-ova su na traženje optuženika, kako to proizlazi iz pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, odredili zapovjednici DVD-ova po vlastitom odabiru, pri čemu su znali da je riječ o maloljetnicima, civilnim ročnicima te osobama koje nisu profesionalni i obučeni vatrogasci. Zapovjednici su prema važećim propisima, bili dužni odbiti traženje optuženog D. S. ako na raspolaganju nisu imali odgovarajuće obučene gasitelje. Niti pozivanje gasitelja iz JVP-a Š. ne može se staviti na teret optuženiku jer je dežurna smjena JVP-a Š. bila već od prije formirana i organizirana sukladno organizaciji poslova u JVP-u Š.

Nadalje, prvostupanjski je sud utvrdio da je za zapovijedanje dežurnom smjenom JVP-a Š. bio odgovoran zapovjednik smjene (pokojni D. K.) koji je od trenutka formiranja vatrogasne postrojbe sačinjene od osoba iz JVP-a Š., DVD-a V., DVD-a Z. i DVD-a T. bio zapovjednik te postrojbe. Na temelju jasno razgraničenih ovlasti svakog od zapovjednika, a sukladno Zakonu o vatrogastvu i na temelju po prvostupanjskom sudu pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, nisu osnovane žalbene tvrdnje da se optuženik „ponašao kao zapovjednik“ na helidromu vojarne B. k. Naime, iz iskaza ispitanih svjedoka ne proizlazi da je optuženik tom prilikom izdavao zapovijedi pa tako ni zapovijed koja mu se optužnicom stavlja na teret - da je zapovjedio gasiteljima ulazak u helikopter. Prema tome, optuženik niti formalno niti stvarno nije bio zapovjednik dežurne smjene JVP-a Š.

Na temelju pogrešnog zaključka da uvijek zapovijeda vatrogasac višeg ranga, žalitelj kroz žalbu iznosi i druge neosnovane žalbene navode, tvrdeći da na požarištu uvijek zapovijeda vatrogasac višeg ranga. To nije točno jer prema članku 33. stavku 1. Zakona o vatrogastvu vatrogasnom intervencijom zapovijeda zapovjednik u vatrogasnoj postrojbi koja je prva počela s intervencijom. Daljnjim pogrešnim tumačenjem Zakona o vatrogastvu, žalitelj neosnovano osporava i utvrđenje prvostupanjskog suda o nadležnosti glavnog vatrogasnog zapovjednika za izravno zapovijedanje intervencijama u kojima sudjeluju zračne snage, utemeljeno na članku 31. stavak 1. Zakona o vatrogastvu. Naime, žalitelj ne razlikuje funkciju zapovjednika požarišta i zapovjednika vatrogasne intervencije, ističući da je glavni vatrogasni zapovjednik kritičnog dana bio na H. i nije mogao zapovijedati vatrogasnom intervencijom.

Što se tiče odgovornosti optuženika za odjeću vatrogasaca, neodlučan je žalbeni navod da odgovarajuća odjeća spada u „spremnost za intervenciju“ za koju je odgovoran optuženik kao zapovjednik Vatrogasne zajednice županije. Naime, prvostupanjski je sud na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrdio da vatrootporna odjeća ne bi izdržala temperaturu veću od 800°C dulje od 8 sekundi. Iz toga proizlazi da stradanje vatrogasaca koji su stradali pri znatno većoj temperaturi koja je, kako je potvrđeno nalazima i mišljenjima vještaka, dosegala do 2000°C, nije u uzročno-posljedičnoj vezi s neodgovarajućom zaštitnom odjećom koju su nosili.

Nije u pravu žalitelj kada osporava utvrđenje prvostupanjskog suda da je optuženik izdao zapovijed da se na otok K. doveze više vatrogasnih kruški jer pritom zanemaruje niz dokaza na kojima je sud utemeljio zaključak o tome da je izdana zapovijed za dovoženje više vatrogasnih kruški. Riječ je o iskazima svjedoka J. K., F. L. i K. K. koji svjedoče o postojanju zapovijedi o dovoženju više kruški, o razgovorima između optuženika i pokojnog D. K. i razgovorima preko radio veze u kojima se spominjalo više kruški te o Kronologiji zaprimljenih događaja JVP-a Š. na dan 30. kolovoza 2007. u kojoj se kruške spominju u množini. Prema tome, nije u pravu žalitelj kada tvrdi da okrivljenik nije zapovjedio dovođenje više vatrogasnih kruški.

Žalbeni navodi da je optuženik zatražio samo jedan helikopter u suprotnosti su s dokazima koje je o toj činjenici izveo prvostupanjski sud. Tako je iz pisanog zahtjeva za korištenje broj 381/2007. vidljivo da je postojao zahtjev za helikopter za prijevoz vatrogasaca i zahtjev za helikopter s vjedrom za gašenje, a iz iskaza svjedoka Z. B. proizlazi da su obaviješteni iz VOS-a D. da će dobiti još jedan helikopter za gašenje. Osporavajući ovako utvrđeno činjenično stanje žalitelj inzistira na tome da nakon usmenog zahtjeva uobičajeno

slijedi pisani zahtjev koji je u ovom slučaju izostao. Izostanak pisanog zahtjeva žalitelj izjednačava s izostankom zahtjeva uopće, iako su svjedoci iskazali da je usmeni zahtjev za korištenje svakako morao postojati, jer u protivnom dežurni VOS-a K. K. ne bi imao osnove za podnošenje zahtjeva broj 381/2007. Nadalje, sud je utvrdio da su već u 12:20 izdane zapovijedi zapovjednika M. K. i generala J. S. o upućivanju kanadera i jednog helikoptera na požarište V. G. i otok K. Stoga su neosnovani i žalbeni navodi o tome da optuženik nije mogao očekivati pomoć kanadera jer da mu je bilo poznato da isti gasi požar na otoku H. Ovaj sud prihvaća temeljitu raščlambu prvostupanjskog suda o pozivanju i dolasku zračne eskadrole, slijedom čega ocjenjuje da žaliteljeve tvrdnje o dovođenju pokojnog D. K. u zabludu netočnim obavještanjem da je stupljeno u kontakt s kanaderom, da kanader kruži nad K. i da će baciti koju bombu na K. nemaju potporu u pravilno ocijenjenim i po prvostupanjskom sudu prihvaćenim dokazima.

Kada je riječ osporavanju činjenica utvrđenih u pogledu odgovornosti optuženika za preusmjeravanje kanadera s K. u zaleđe V., treba navesti da je prvostupanjski sud prihvatio obranu optuženika o tome da je preusmjerio kanader s K. u zaleđe V. na zahtjev zapovjednika požarišta u V. Ta je obrana u skladu i s drugim provedenim dokazima, posebice iskazom svjedoka D. D. koji je kao zapovjednik požarišta zatražio kanader te iskazom svjedoka V. M. koji je iskazao da je preuzeo zapovijedanje požarištem od svjedoka D. koji je zatražio kanader. Žalitelj se, osporavajući ovako utvrđene činjenice, koncentrira samo na dio iskaza svjedoka V. M. u kojem iskazuje da on osobno nije zatražio kanader, dok zanemaruje dio iskaza u kojem ovaj svjedok navodi da je preuzeo zapovijedanje požarištem nakon što je kanader već zatražen, kao što zanemaruje i iskaz svjedoka D. D. o tome da je zatražio kanader. Zato žalba nije osnovana niti u ovome dijelu.

U odnosu na žalbene navode o tomu da je optuženik preusmjerio kanader s otoka K. u zaleđe V. upravo u trenutku kada je za gasitelje nastupila opasnost te da je pritom bio svjestan te opasnosti treba navesti sljedeće. Prvostupanjski je sud na temelju provedene rekonstrukcije, nalaza i mišljenja vještaka različitih struka, zabilježene komunikacije svih uključenih u ovu vatrogasnu akciju te iskaza brojnih svjedoka, među kojim i svjedoka očevica F. L., detaljno i precizno utvrdio slijed događaja od trenutka posljednjeg spuštanja gasitelja iz helikoptera na otoku K. do njihovog ulaska u klanac i smrtnog stradavanja. Osim toga, sud je detaljno opisao poteškoće i manjkavosti u sustavu veza između gasitelja, operativnog središta i kanadera, kao i propust posade helikoptera da prenese informaciju o mjestu posljednjeg iskrcavanja gasitelja. Zbog svega navedenog, optuženik nije imao pravodobne i točne informacije o tomu gdje su se gasitelji iskrcali iz helikoptera, kojim su se smjerom kretali, gdje je ostavljena vatrogasna kruška, niti o činjenici da su ušli u klanac i vatreno okruženje.

Prvostupanjski je sud također naglasio da je optuženik bio upoznat s činjenicom da je požar velik i da ga se ne može kontrolirati, ali sve do dojave M. J. M. u 15:26 optuženik nije imao saznanja o tomu da gasiteljima prijeti konkretna opasnost za život. Naime, činjenica da je požar velik, da se širi velikom brzinom i da ga je nemoguće kontrolirati ne može značiti sama po sebi da je došlo do konkretne opasnosti za živote gasitelje. Gašenje požara je djelatnost koja redovito u sebi uključuje određeni stupanj nepredvidljivosti i potencijalne opasnosti, pri čemu ponekad dolazi i do situacija koje su izvan kontrole gasitelja. To ipak ne znači da veličina požara i njegovo nekontrolirano širenje, odmah podrazumijeva i životnu ugroženost gasitelja.

Preusmjeravanje kanadera također treba dovesti u vezu i s činjenicom da su u zaleđu V. bile ugrožene kuće i minirana područja, dok je na otoku K. gorjelo nisko raslinje, trava i grmolike biljke te maslinici ograđeni suhozidima zbog čega nije niti bilo predvidljivo i očekivano da će doći do iznimno rijetkog eruptivnog efekta zbog kojega su gasitelji nažalost smrtno nastradali. O nepredvidljivosti ovakvog razvoja događaja govorili su i brojni svjedoci koji su bili iznenađeni zbog nastupa ovakvo teških posljedica, a posebno drugi vatrogasci koji su posvjedočili da se preko vatrenih linija gorućeg požara na otoku K. moglo prelaziti.

Osim toga, treba navesti da nije utvrđena uzročno posljedična veza između preusmjeravanja kanadera s otoka K. i stradavanja vatrogasaca. To pravilno ocjenjuje prvostupanijski sud, utvrđujući da kanader nije imao saznanja o točnoj lokaciji gasitelja te da bacanje vodenih bombi "na slijepo" ne bi otklonilo konkretnu opasnost od vatrogasaca. Navedenu okolnost prvostupanijski je sud potanko raščlanio oslanjajući se na nalaz i mišljenje vještaka koji su iznijeli pretpostavke pod kojima je djelovanje kanadera moglo otkloniti konkretnu opasnost po život oštećenika. Prema vještacima, za otklanjanje opasnosti ključne su bile pravovremena ocjena o postojanju opasnosti od zapovjednika požarišta i postojani sustav veza koji omogućava neprekidnu komunikaciju zapovjednika požarišta s kanaderom. No, kako to proizlazi iz rezultata dokaznog postupka, navedene pretpostavke nisu bile ostvarene jer je utvrđeno da sustav veza nije bio postojan, da ni sami gasitelji, a niti Centar operativnog rukovođenja nisu imali vezu s kanaderom te da pilot kanadera nije imao nikakva saznanja o tome gdje se gasitelji nalaze pa nije mogao od njih otkloniti opasnost na način kako su to utvrdili vještaci.

Velik dio žalbenih navoda usmjeren je i na osporavanje dijela presude u kojoj je prvostupanijski sud utvrdio da optuženik nije odgovoran za nepružanje, odnosno zakašnjelo pružanje pomoći nastradalim vatrogascima. Ovi žalbeni navodi također se temelje na nepotpunom razmatranju pojedinih dokaza koji se u žalbi gotovo pa zlonamjerno tumače na štetu optuženika.

Tako su netočni žalbeni navodi koji se ponavljaju više puta da između optuženika i T. V. nije bilo nikakve komunikacije između 15:30 i 16:30 iz čega žalitelj izvodi daljnji zaključak o tomu da je optuženik prekasno reagirao u cilju spašavanja gasitelja. Treba navesti kako se žalitelj poziva na to da takva komunikacija prema nalazu i mišljenju vještaka W. A. nije zabilježena. Međutim, žalitelj ignorira činjenicu da je T. V. prema vlastitom iskazu koristio više telefonskih brojeva pa tako osim broja ... i broj ... koji je u nalazu i mišljenju vještaka W. A. i u izlistu telefonskih poziva naveden kao broj uprave... . Na temelju navedenih dokaza prvostupanijski sud je pravilno utvrdio da je u tom razdoblju između optuženika i T. V. obavljeno šest razgovora. Daljnje tvrdnje o tome da optuženik nije reagirao na dojavu o konkretnoj opasnosti za gasitelje žalitelj argumentira tvrdeći kako je general J. S. samoinicijativno odaslao avion P. u izviđanje, iako u svom iskazu svjedok S. izrijeком navodi kako ne bi samoinicijativno angažirao navedenu letjelicu nego je postupao po zahtjevu uprave ..., a taj je iskaz pravilno prihvatio prvostupanijski sud.

Žalitelj zatim inzistira na tomu da je optuženik propustio obavijestiti Centar ... o stradavanju vatrogasaca. No žalitelj zanemaruje utvrđenje suda da je optuženik o stradavanju vatrogasaca obavijestio upravu ..., konkretno T. V. koji je bio zaposlenik VOS-a D. koja spada pod upravu Pritom je važno istaknuti da je prvostupanijski sud pravilno utvrdio da je optuženik prema Zakonu o zaštiti i spašavanju („Narodne novine“, broj 174/04. i 79/07.)

bio dužan obavijestiti ili Centar ... ili drugo nadležno tijelo. Štoviše, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je optuženik na taj način „preskočio jednu stepenicu“, jer bi, da je obavijestio Centar ..., taj Centar morao kontaktirati VOS D. radi daljnje akcije spašavanja.

Suprotno žalbenim navodima o tomu da je optuženik pogrešno prikazao stanje na požarištu i zatajio informacije o stradavanju vatrogasaca, zbog čega se kasnilo s pružanjem pomoći stradalim vatrogascima, prvostupanjski je sud pravilno utvrdio da je po obavijesti optuženika, a nakon saznanja za stradavanje gasitelja po dojavi u 16:25, započela akcija spašavanja gasitelja te da je prva zapovijed izdana sa zadaćom spašavanja. Da spašavanje znači transport unesrećenih osoba, a izvlačenje podrazumijeva pokretne osobe u vatrenom okruženju potvrdili su svjedoci M. K. i P. M. pa su navodi žalbe kojima se tvrdi da bi akcija spašavanja izgledala „bitno drugačije“ da je optuženik dao točne informacije o stradavanju vatrogasaca u cijelosti iskonstruirani i bez potpore u izvedenim dokazima. Pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da ničim nije dokazano da bi optuženik namjerno zatajio informacije o stradavanju vatrogasaca, pristajući na to da njihovi životi budu u još većoj opasnosti zbog zakašnjelog spašavanja, jer zaključak prvostupanjskog suda proizlazi iz činjeničnog stanja kakvo je utvrđeno u odnosu na reagiranje i postupanje optuženika po dojavi o stradavanju vatrogasaca. Žalbenim navodima nije osporeno utvrđenje prvostupanjskog suda da je optuženik pravodobno ispunio svoju zadaću izvještavanja nadležnih o potrebi spašavanja vatrogasaca, dok nije našao njegovu odgovornost za daljnji tijek akcije spašavanja, dostatnost opreme helikoptera koja se uputila i osposobljenost posade za pružanje pomoći.

U dijelu žalbe kojim osporava činjenično stanje u pogledu mogućnosti spašavanja gasitelja u slučaju da im je pomoć pružena prije, žalitelj nastoji diskreditirati nalaz i mišljenje vještaka D. M., nudeći vlastite zaključke za koje tvrdi da su „jasni i laiku“. Međutim, za svoje teze žalitelj nema podlogu u izvedenim dokazima, a prvostupanjski je sud pravilno utemeljio svoje zaključke na nalazima i mišljenjima vještaka koji su stručni i nepristrani. U odnosu na razlike koje ističe žalitelj u pogledu nalaza i mišljenja vještaka D. M. i vještaka D. Z. koji je ostavio mogućnost da bi pravovremena liječnička intervencija mogla spasiti živote dvojice oštećenika, treba navesti da je sud u presudi raščlanio oba nalaza te utemeljio svoja utvrđenja na nalazu i mišljenju vještaka M., uzimajući u obzir i mišljenje vještaka Z. koji je vještačio u prethodnom postupku te naveo kako se vještak Z. nije decidirano izjasnio da bi pravovremena medicinska intervencija spasila živote ozlijeđenim vatrogascima. Zato je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da ranija liječnička intervencija ne bi utjecala na smrtni ishod.

U žalbi se osporava i po prvostupanjskom sudu prihvaćeni nalaz vještaka u pogledu određivanja pravca kretanja gasitelja te se iznose prigovori da pri određivanju pravca kretanja nisu uzete u obzir fotografije I. C., kao i to da nalaz vještaka nije u skladu sa zapisnikom o očevidu i rekonstrukciji. Međutim, vještak je odredio smjer kretanja na očevidu i djelomičnoj rekonstrukciji od 24. ožujka 2017. na temelju iskaza svjedoka J. K. i F. L., a F. L. je iskazao da su se neki gasitelji kretali brže, a drugi sporije, dok su se neki odmicali radi fotografiranja. Očitujući se tijekom postupka na primjedbe zastupnika optužbe, vještaci su iste prigovore već otklonili navodeći kako nije poznato kakvim objektivom, s koje udaljenosti i pod kojim kutovima je snimao I. C. te pomoću fotografija nije bilo moguće odrediti mjesto s kojeg su snimljene. Isto tako, vještaci su se detaljno očitovali, a sud na temelju njihovog očitovanja obrazložio mogućnosti zbog kojih je tijelo G. S. pronađeno dalje od mjesta stradavanja gasitelja. Neprihvatljivi su stoga žalbeni navodi kojima se ova utvrđenja osporavaju, pri čemu

se zaključci žalitelja temelje na tvrdnji kako je „i laiku jasno“ da se G. S. nije mogao kretati nakon što je preko njega prešla vatra.

U pogledu ostalih žalbenih navoda kojima se osporava pouzdanost i stručnost tima vještaka iz Instituta R. B., treba navesti da navodi ne dovode u sumnju niti pravilnost niti nepristranost ovih vještaka, a niti su dovedeni u pitanje zaključci suda utemeljeni na takvom nalazu i mišljenju vještaka. Prije svega, žalbeni navodi koji se odnose na nalaz i mišljenje vještaka već su isticali kao prigovori tijekom rasprave te su se vještaci o njima tijekom postupka očitovali i objasnili svoje zaključke. Sud je cijeneći mišljenja i nalaze vještaka iste doveo u vezu s drugim provedenim dokazima te na taj način utvrdio potpuno i pravilno činjenično stanje. Nasuprot tome, argumentacija iz žalbe temelji se na pojednostavljivanju i vlastitoj procjeni žalitelja o tome što je „životno i logično“ ili „jasno i laiku“ ili „nikako nije moguće“, zanemarujući pritom da je riječ o izuzetno složenim prirodnim pojavama i rijetkim požarnim „efektima“ na specifičnom terenu i u specifičnim okolnostima za čiju je elaboraciju bilo nužno provesti kombinirano vještačenje po vještacima nekoliko različitih struka.

Žalitelj na više mjesta u žalbi nastoji dovesti u sumnju zaključak prvostupanjskog suda o trenutku nastupanja konkretne opasnosti za gasitelje ističući kako nije „logično i životno“ da bi se netko dulje vrijeme nalazio u životnoj opasnosti bez da poduzme neke mjere za njezino otklanjanje. Treba navesti da je u prvostupanjskoj presudi sasvim jasno i nedvosmisleno obrazloženo u čemu se sastojala konkretna opasnost za gasitelje, kada je ona nastupila, ali i to da su gasitelji postali svjesni konkretne opasnosti svega nekoliko sekundi prije nego što ih je zahvatila vatra jer nisu vidjeli, niti mogli vidjeti južni krak požara koji im se približavao velikom brzinom. Prema tome, ako su gasitelji mogli uočiti konkretnu opasnost koja im prijeti tek nekoliko sekundi prije nego što je opasnost nastupila, onda oni, a niti bilo tko drugi prije toga trenutka nije znao niti mogao znati o nastupanju konkretne opasnosti. Stoga ni ovaj žalbeni navod ne dovodi u sumnju utvrđenja prvostupanjskog suda u pogledu nastupa konkretne opasnosti za gasitelje, a niti utvrđenja suda u pogledu saznanja optuženika za trenutak nastupanja konkretne opasnosti.

Neosnovani su i žalbeni navodi kojima se osporava istinitost obrane optuženika dane na raspravi uz tvrdnju da je ona bitno različita od obrane optuženika koju je dao pred istražnim sucem. Treba reći da optuženik ne spori, a to prihvaća i prvostupanjski sud, da je obranu pred istražnim sucem dao u šturim crtama, zbog uznemirenosti i uzrujanosti neposredno nakon događaja, dok je na raspravi dopunio i dodatno obrazložio svoju obranu. Ocjenjujući žalbene tvrdnje o „različitoj obrani“ i obvezi suda da obrazloži koju obranu prihvaća, ovaj sud zaključuje kako se pojedine razlike u pogledu preciziranja vremena, korištenje drugačijih izraza prilikom iskazivanja ili detaljnije pojašnjavanje izrečenog ne mogu smatrati „suprotnim“ iskazivanjem.

Treba navesti i to da žalitelj u žalbi osporava i raščlambu prvostupanjskog suda o tomu tko je bio dužan pozvati Državne intervencijske postrojbe koje su bile ovlaštene gasiti požar na K. Međutim, činjeničnim opisom optuženom D. S. se ne stavlja na teret nikakav propust u pozivanju Državnih intervencijskih postrojbi pa su ti žalbeni navodi bespredmetni.

Netočni su žalbeni navodi o tome da je sud zauzeo „proizvoljan stav“ da nije bilo smisla uputiti dodatne zemaljske snage na otok K., s obzirom na to da je prvostupanjski sud opširno obrazložio ovaj zaključak u vezi s navodima iz optužnice kojima se optuženiku

stavlja na teret da radi gašenja požara nije poslao dodatne snage, znajući da time dovodi u opasnost živote gasitelja na što je i pristao. Svoj zaključak prvostupanjski sud temelji na nalazu i mišljenju vještaka prema kojem nikakve zemaljske snage i brojnost istih ne bi mogle ugasiti južni krak požara s eruptivnim efektom, koji zaključak prihvaća i ovaj sud.

Neosnovani su i žalbeni navodi da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno jer nije provedeno vještačenje glasova na snimkama razgovora JVP-a Š. i suočenje optuženika i svjedoka T. V. Naime, u ovom je postupku proveden temeljiti i opsežan dokazni postupak kojim su, osim bitnih činjenica koje su važne za ovaj kazneni predmet, utvrđene i brojne druge okolnosti vezane uz tragično stradavanje vatrogasaca, a koje je prvostupanjski sud također detaljno opisao u pokušaju davanja cjelokupne slike događaja koji su se odvijali kritičnog dana i koji su rezultirati tragičnim posljedicama. Pored svih bitnih činjenica koje su utvrđene u odnosu na postupanja optuženika koja mu se stavljaju na teret optužnicom, nije za ovaj kazneni postupak odlučno utvrditi je li optuženik cijelo vrijeme bio u prostoriji pored dežurnog operatera ili nije. Također, suočavanje svjedoka i optuženika o preciznom sadržaju njihove komunikacije od prije 12 godina ocjenjuje se nesvrshodnim jer su bitne činjenice koje se odnose na optuženikovo postupanje povodom dojave o stradavanju vatrogasaca u dovoljnoj mjeri utvrđene drugim dokazima.

Zaključno, ovaj sud u cijelosti prihvaća činjeničnu i pravnu raščlambu prvostupanjskog suda na temelju koje je utvrdio da okrivljeni D. S. nije kriv za djelo koje mu je stavljeno na teret.

Treba dodati da je zadaća sudova utvrditi je li optužena osoba počinila kazneno djelo koje joj je optužnicom stavljeno na teret. Zadaća sudova nije utvrđivati tko je odgovoran, ako to nije optuženik. Prvostupanjski se sud nepotrebno bavi možebitnom odgovornošću drugih osoba koje nisu optužene u ovome postupku pa se time bavi i žalitelj u žalbi. No, te raščlambe nisu odlučne za kaznenopravnu odgovornost optuženika u ovom postupku jer se odnose na druge osobe čija odgovornost nije predmet razmatranja u ovom kaznenom postupku.

Prvostupanjski je sud pravilno utvrdio da prema Zakonu o vatrogastvu optuženik nije bio nadležan za vođenje vatrogasne intervencije u kojoj su sudjelovale zračne snage. Optuženika nitko nije niti ovlastio da zapovijeda vatrogasnom intervencijom, a činjeničnim opisom djela mu se niti ne stavlja na teret da je preuzeo zapovijedanje intervencijom. Stoga prvostupanjski sud pravilno zaključio da okrivljenik nije bio odgovorna osoba u smislu članka 89. stavak 7. KZ/97.

S obzirom na to da je optuženik sudjelovao u ovoj vatrogasnoj intervenciji, iako formalno nije bio odgovorna osoba, prvostupanjski je sud ocjenjivao je li optuženik u mjeri u kojoj je sudjelovao u intervenciji i akciji spašavanja zapovijedao vatrogasnom intervencijom i tako bio stvarno odgovoran te je li znao, morao ili mogao znati za opasnost koja je prijetila gasiteljima.

Prvostupanjski je sud na više mjesta raščlanio optuženikovu svijest o počinjenju djela i jesu li tom sviješću bile obuhvaćene i tragične posljedice koje su nastupile. Činjenično stanje potanko utvrđeno po prvostupanjskom sudu jasno upućuje na to da posljedice ovih razmjera, s obzirom na informacije kojima je optuženik raspolagao o stanju na požarištu, nije mogao predvidjeti ne samo optuženik, nego niti bilo tko drugi da je bio u istoj poziciji kao optuženik

i da je raspolagao istim informacijama kao optuženik. Požar u kojem se gasilo područje s niskim raslinjem, travom i grmolikim biljkama spletom je meteoroloških prilika, topografije terena na kojem su se zatekli gasitelji i nakupljanjem pirolitičkih plinova (plinovi koji su nastali gorenjem) i produkata raslinja prerastao u požar s eruptivnim efektom. Riječ je o iznimno rijetkoj pojavi koja je definirana kao iznenadno povećanje intenziteta plamena i brzine kretanja valne fronte. Takav je požar brzinom od 40 m/h pri temperaturi od oko 2.000 stupnjeva Celzija zahvatio gasitelje. Prvostupanjski sud je nedvojbeno utvrdio da je optuženik pravodobno i u skladu sa svojim ovlastima koje nisu bile zapovjedne zatražio prijevoz vatrogasnih kruški i pomoć zračnih snaga. Raščlanio je i okolnosti koje su dovele do toga da je pomoć zračne eskadrole došla znatno kasnije nego što je zatražena, pri čemu se razlozi tog zakašnjenja (požari na drugim lokacijama, raspoloživost samo jednog od četiri kanadera koje ima Republika Hrvatska, nedolazak helikoptera s vjedrom za gašenje) ne mogu staviti na teret optuženiku koji je pomoć zračne eskadrole pravodobno zatražio. Za poteškoće u komunikacijskim kanalima i nemogućnost stupanja u kontakt s gasiteljima na terenu također nije odgovoran optuženik. Doduše, to mu se niti ne stavlja na teret, ali je nedvojbeno da optuženik zbog slabih veza nije imao saznanja ni o mjestu iskrcavanja vatrogasaca, njihovom kretanju niti dolasku u klanac. Činjenica da optuženik nije bio niti mogao biti svjestan ovih okolnosti, pa tako niti toga da vatrogascima prijeti konkretna opasnost od južnog kraka požara koja će kulminirati eruptivnim požarom upravo na mjestu na kojem su se vatrogasci sklonili, govori u prilog zaključku prvostupanjskog suda da u trenutku preusmjeravanja kanadera na drugo požarište optuženik nije imao niti mogao imati svijest o mogućim posljedicama takvog postupanja. Činjenično stanje utvrđeno po pitanju pokretanja akcije spašavanja govori o tome da je optuženik bez čekanja obavijestio nadležno tijelo o dojavi da su gasitelji nastradali. Zato su neosnovani žalbeni navodi da je optuženik zatajio informacije o stradavanju vatrogasaca, pristajući na to da takvim postupanjem dovede u opasnost živote oštećenika. Ti žalbeni navodi obrazlažu se pojedinim izrazima koje je optuženik upotrijebio dajući svoju obranu. No prvostupanjski sud je brižljivo i logično raščlanio optuženikovu obranu te dao ocjenu vjerodostojnosti toga, kao i svih drugih dokaza. Žalba takvu raščlambu ne dovodi u sumnju.

Prema tome, optuženik nije imao pravodobne informacija o nastupanju konkretne opasnosti, a nije mogao niti morao znati odnosno predvidjeti nastanak rijetke i iznenadne pojave požara s eruptivnim efektom. Stoga je prvostupanjski sud pravilno izveo jedini razložan pravni i zdravorazumski zaključak da optuženik nije znao niti morao ili mogao znati odnosno predvidjeti mogućnost nastupanja konkretne opasnost za gasitelje.

Budući da žalba državnog odvjetnika nije osnovana, a ispitivanjem pobijane presude, sukladno odredbi članka 476. stavka 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/09. - dalje: ZKP/08.-19.) koji se sada primjenjuje nisu utvrđene povrede zakona na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, to je, na temelju članka 482. ZKP/08.-19., odlučeno kao u izreci ove presude.

Zagreb, 21. listopada 2020.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Marin Mrčela, doc., v. r.